

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 4. april 2013
Kontor: Udlændingekontoret
Sagsbeh: Mette Kjølby Miller-Harris
Sagsnr.: 2013-0037-0029
Dok.: 729523

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 20 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel og ret til fortsat ophold for voldsramte ægtefællesammenførte) (L 129), som Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 21. marts 2013.

Morten Bødskov

/

Joachim Kromann

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 20 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel og ret til fortsat ophold for voldsramte ægtefællesammenførte) (L 129):

”Ministeren bedes kommentere supplerende hørings svar fra Amnesty International, jf. L 129 - bilag 7.”

Svar:

1. Om den del af lovforslaget, der vedrører ret til fortsat ophold for voldsramte ægtefællesammenførte, har Amnesty International i sit høringsnotat af 15. marts 2013 anført blandt andet, at det er helt afgørende, at kriteriet ”evne og vilje til integration” ikke bliver en ufravigelig betingelse for fortsat ophold for en udlænding, der forlader en voldelig ægtefælle. Det skyldes, at vold i en række sager om hustruvold indgår i undertrykkelsen af og kontrollen med kvinden og hendes færden, og at det i sådanne tilfælde vil være umuligt for kvinden at deltage aktivt i samfundslivet.

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 9 vedrørende lovforslaget, vil afgørelsen af, om inddragelse af en opholdstilladelse som følge af samlivsophør skal undlades i de situationer, hvor samlivsophøret skyldes vold, bero på en konkret og individuel vurdering af, om inddragelsen må antages at virke særligt belastende for udlændingen, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer og udlændingens manglende eller ringe tilknytning til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1.

Ved den afvejning, der skal foretages efter den foreslåede § 19, stk. 7, og § 26, stk. 1, jf. § 19, stk. 6, der ikke foreslås ændret, skal der lægges *særlig* vægt på, om udlændingen har udvist vilje og evne til at lade sig integrere i det danske samfund.

Er udlændingen ikke i arbejde eller under uddannelse, må det bero på en samlet vurdering af sagens faktiske forhold, om den pågældende kan bevare sin opholdstilladelse, herunder en vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund i øvrigt.

Det skal i øvrigt indgå i vurderingen af udlændingens tilknytning til det danske samfund, om udlændingens eventuelt manglende integration har været vanskeliggjort af ægtefællens eller samleverens forbud herimod, in-

despærring i hjemmet eller lignende, jf. pkt. 4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Udlændingemyndighedernes afgørelse af, om der skal ske inddragelse, vil – i overensstemmelse med grundlæggende forvaltningsretlige principper – bero på en konkret og individuel vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag, herunder af den pågældendes tilknytning til det danske samfund.

2. Amnesty International har om den del af lovforslaget, der vedrører ret til fortsat ophold for voldsramte ægtefællesammenførte, endvidere anført, at foreningen finder det beklageligt, at betingelsen om, at volden skal anses som årsag til samlivsophævelsen, fastholdes.

Om baggrunden for at fastholde betingelsen om, at volden skal være den reelle årsag til samlivsophævelsen, kan Justitsministeriet henvise til pkt. 2.4.3 i den kommenterede høringsoversigt vedrørende lovforslaget samt Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 1 og 16 vedrørende lovforslaget.

3. Om den del af lovforslaget, der vedrører bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel, har Amnesty International i sit høringssvar anført blandt andet, at det centrale for ofre for menneskehandel ikke er den forlængede refleksionsperiodes længde (100 eller 120 dage), men om de pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive handlet igen eller risikerer overgreb fra deres bagmænd. Amnesty finder på den baggrund, at der i stedet bør etableres en ordening, hvorefter de faktiske forhold ved en tilbagevenden vurderes, herunder om hjemlandets myndigheder kan og vil yde beskyttelse mod bagmænd.

I forlængelse heraf finder Amnesty International, at der bør indføres en særlig, varig opholdstilladelse til kvinder, som vidner mod deres bagmænd, og som derfor kan risikere overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, da de pågældende efter Amnestys opfattelse ofte får afslag på en ansøgning om asyl med henvisning til, at de kan søge beskyttelse fra hjemlandets myndigheder, men at myndighederne i hjemlandet efter Amnestys opfattelse ofte er korrupte.

4. For så vidt angår det anførte om risikoen for, at et tidligere offer for menneskehandel bliver handlet på ny efter at være vendt hjem, kan Justitsministeriet henvise til pkt. 2.1 i de almindelige bemærkninger til lov-

forslaget. Heraf fremgår det bl.a., at ofre for menneskehandel tilbydes omfattende støtte og hjælp under opholdet i Danmark. Formålet hermed er bl.a. at give det enkelte offer mulighed for at restituere sig og blive styrket menneskeligt og dermed hjælpe den pågældende til et liv fri af menneskehandel. Som det fremgår af pkt. 2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget skal forslaget om udvidelse af den forlængede refleksionsperiode med henblik på at styrke den enkeltes hjemrejseforløb ses i sammenhæng hermed.

Justitsministeriet kan endvidere henvise til besvarelsen af spørgsmål nr. 3 vedrørende lovforslaget.

5. For så vidt angår det anførte om opholdstilladelse til ofre for menneskehandel, der vidner mod deres bagmænd og på den baggrund frygter overgreb i hjemlandet, kan Justitsministeriet henvise til pkt. 3.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvori mulighederne for opholdstilladelse til ofre for menneskehandel er omtalt. Heraf fremgår det bl.a., at ofre for menneskehandel, der frygter forfølgelse fra bagmænd eller andre i deres hjemland kan søge asyl. Asylmyndighederne – dvs. Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet – vurderer derefter, om ansøgeren vil være konkret og individuelt forfulgt eller i risiko for asylrelevante overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

I den vurdering indgår oplysninger om ansøgerens asylmotiv sammenholdt med foreliggende baggrundsoplysninger om situationen i den pågældendes hjemland, herunder om hjemlandets myndigheders vilje og evne til at beskytte ansøgeren mod overgreb fra f.eks. kriminelle.

Vurderingen af, om en asylansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet efter f.eks. at have vidnet mod bagmænd vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb, som hjemlandets myndigheder ikke kan beskytte ansøgeren imod, foretages således af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet under behandlingen af den pågældendes asylsag.